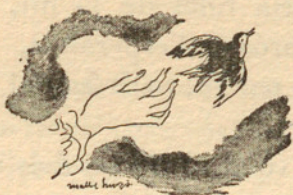

POESIA

Josep Carner

La poesia de Josep Carner produeix, com cap altra, la sensació de gratuïtat. Us sembla, de tan fàcil, que la podríeu fer vosaltres mateixos. Deliciós engany! Però no hi ha màgia com aquesta per a encativar un lector. A més -altra característica-, un poema de Carner us porta sempre, encara que l'hàgiu començat en el més pur recolliment, a llegir-lo en veu alta, a cantar-lo. La poesia de Carner vol ésser cantada, coneix l'harmonia de la paraula exultant. És escrita amb bon humor de cap a cap; tota ella respira un clima sa, airejat: els esbarzers no arriben a punxar; el cel no s'ennuvola mai del tot ni, àdhuc, la mort no aconsegueix d'encapotar-lo... Intranscendència? Banalitat? No aneu de pressa. La seva transcendència, que no coneix el transcendentalisme, és aquesta, precisament; aquest saber donar-ho tot amb llum inefable, amb vida inefable. La poesia de Carner és feta sobre la poesia del món, però d'un món que és tot poesia.

Carner és l'espontaneïtat mateixa; a voltes la superespontaneïtat: els mots embolcallen llur propi sentit, se l'enduen. No ens en deixen sinó l'absència: una absència d'uns contorns definits, d'unes dimensions i d'una fuga determinades. Més que no pas la paraula en el vent, la seva poesia és el vent que creen les paraules mateixes en el nostre esperit. Carner és Ariel.

La vena de Josep Carner és femenina i subtil, a vegades fins a la coqueteria, que és caprici i encís. La seva poesia ens apar com una dona que sap donar el màxim de feminitat amb el màxim de pudor -i que per això es farà estimar i admirar sempre.

P.

N.º 8

DOS POEMES DE «LES HORES»

MISSATGE

-De llunyanes riberes glaçades,
de la memòria fidel de la nit, on no arrela
el somni vagarós de l'esperança,
ve per tu, ve per tu, petit home!

Mira com et volta el triomf dels asfòdels!
Mira com avança la dama
sense ulls, la barca
del vell solitari!

Ve per tu, ve per tu! A portar-te,
per tot el silenci del mar, al reialme
fidel de la nit, on floreixen
pàl·lidament, en triomf, els asfòdels.

TERRA NEGRA

-Reposa del camí. Sota l'ull d'or
el regne és infinit. A la planúria
de calma i solitud, el vent s'adorm.

Riu amunt, entre murs de desert,
va la barca de Déu. Mil estendards
flamegen en els pals, radiants de sol.
Sacerdots remadors canten vells himnes
al Senyor de la Mort, mentre fereixen
el llot, les aigües grasses.

Aquesta llum, la pau de aquest llarg dia
són teves, caminant, si l'ampla terra
del blat etern et crida pel teu nom.

SALVADOR ESPRIU

TRES SONETS DE PETRARCA

*Al seu amic Sennuccio del Bene, explicant-li
l'estat en què es troba.*

Sennuccio, jo vull dir-te la manera
com sóc tractat d'Amor; la vida mia;
cremant m'he destruït, com ja solia;
Laura em somou, i ja no sóc qui era.

Adés se'm mostra humil; adés, severa;
altiva o dolça, i inclement o pia;
amb roba casta o bé de gosadia;
adés és mansa o desdenyosa i fera.

Aquí feia un cant dolç, aquí s'asseia;
aquí es parà i em va mirar girant-se
i amb els bells ulls mon cor deixà garfit.

Aquí va dir-me uns mots; aquí em somreia;
aquí se'm trasmudà... I així ja em cansa
el pensament, l'Amor de dia i nit.

Es sent feliç fins en la dolor.

Cantava, i ara ploro; i un delit
igual dels plors com d'aquests cants prenia,
car sols la causa, i no l'efecte, atia
els alts desigs que duc a l'esperit.

Tant si m'és mansueta o s'ha endurit,
si pren actes d'orgull o cortesia,
me'n faig content: ni el greuge em contraria,
ni l'arma pel desdeny se m'ha rendit.

Que vessin damunt meu llur desencís
l'Amor, l'Amada, el món i la fortuna,
que jo no deixaré de ser feliç.

Que visqui, plori o mori... res millor
que el meu estat no es veu sota la lluna:
tan dolç és el començ de l'amargor.

*Si hagués pensat que els seus versos podien ésser
tan estimats, els hauria fets més perfectes.*

Si hagués pensat que mai pogués ser cara
la veu dels meus sospirs així rimats,
n'hauria fets dels meus dolors passats
molt més sovint, i de bellesa rara.

Morta la qui em va fer parlar suara
i m'era als pensaments més abrandats,
(puix que la dolça llima els ha deixats),
no puc, la rima fosca, fer-la clara.

Antany, ben certament, mon afany era
tan sols desfogar el cor, molt lacerat,
així com fos: no pas haver-ne fama.

Volguí plorar, mes sense ser honorat
pels plors; i ara vull plaure. I ella, austera,
em veu callat i las, i allí em reclama.

Versió d' OSVALD CARDONA

Edició numerada de cent exemplars en paper de fil Guarro.

Exemplar N.º 88